शुष्कस्य कीटखातस्य वह्निदग्धस्य सर्वतः ।
तरोरिव दरिद्रस्य न वरं जन्मिनः फलं ॥१६॥
शङ्कनीया हि सर्वत्र निःप्रतापा दरिद्रता ।
उपकर्तुमपि प्राप्तं निःस्वं मन्यन्ति कुक्कुरं ॥१७॥
उन्नम्योन्नम्य तत्रैव दरिद्राणां मनोरथाः । ५
हृदयेषु विलीयन्ते विधवास्त्रीस्तनाविव ॥१८॥
व्यक्तेऽपि वासरे नित्यं दौर्गत्यतमसावृतः ।
अग्रतोऽपि स्थितो यत्नान्न केनापीह दृश्यते ॥११॥

इत्येवमहं विलप्य भग्नोत्साहस्तत् स्वनिधानं गह्वरोपधानीयकृतं वि लोकयन् स्वदुर्गं प्रभातकाले गतः । ततश्च ते मद्भृत्या गच्छन्तो मिथो १० जल्पन्ति । अहो असमर्थोऽयमुदरपूरणेऽस्माकं । केवलमस्य पृष्ठल ग्नानां विडालादिविपत्तयः । तत् किमनेनाराधितेन । उक्तं च यतः ।

यत्सकाशान्न लाभः स्यात् केवलाः स्युर्विपत्तयः ।
स स्वामी दूरतस्त्याज्यो विशेषाच्छस्त्रजीविभिः ॥ १०० ॥

एवं तेषां वचांसि मार्गे श्रुत्वा स्वदुर्गे प्रविष्टो यावन्न कश्चिन्मम सम्मु १५ खोऽभ्येति । तावन्मया चिन्तितं । अहो धिगियं दरिद्रता । अथवा साधिदमुच्यते ।

मृतो दरिद्रः पुरुषो मृतं मैथुनमप्रजं ।
मृतमश्रोत्रियं श्राद्धं मृतो यज्ञस्त्वदक्षिणः ॥ १०१ ॥
वृक्षं क्षीणफलं त्यजन्ति विहगाः शुष्कं सरः सारिवाः । २०
पुष्पं पर्युषितं त्यजन्ति मधुपा दग्धं वनान्तरं मृगाः ।
निर्द्रव्यं पुरुषं त्यजन्ति गणिका भ्रष्टं नृपं सेवकाः ।
सर्वः स्वार्थवचाञ्जनो हि रमते न कस्य को वल्लभः ॥१०२॥

एवं मे विचिन्तयतस्ते भृत्या मम शत्रूणां सेवकाः संवृत्ताः । ते च मामेकाकिनमसमर्थं दृष्ट्वा विडम्बनां कुर्वन्ति । अथ मयैकाकिना योग २५